Адам Міцкевич

Чати

Перекладач: М.Рильський

Джерело: З книги:Міцкевич Адам. Вибране: Поетичні твори.— К.: "Веселка", 1984

Українська балада

Із альтани густої у тяжкім неспокої
Воєвода до замку вбігає,
У світлицю дружини громовицею рине,
Зазирнув і поблід він: немає!

Зупинився понуро, в землю дивиться хмуро,
Сиві вуса покручує, дума;
Одвернувся од ліжка і свойого підніжка,
Козака він гукає, Наума:

"Гей, козаче, ти, хаме, чом не замкнено брами,
А при ній ані пса, ні хлопчини?
Приготуй-но рушниці та візьми ладівниці,
Та скоріше, не гайся й хвилини!"

Узяли вони зброю, потайною ходою
Подалися туди, де альтана.
На дерновім сидінні щось біліє у тіні —
То сидить воєводи кохана.

Очі, дивні красою, закриває косою,
Груди шатами білими криє,
Юнака відпихає, що безумно зітхає
І коліна сльозами їй миє.

Він стиска їй коліна, промовляє: "Єдина!
Все я втратив, і скаржитись годі!
Білих ручок стискання, уст рожевих дихання —
Все дісталось навік воєводі!

Я тебе до відчаю стільки років кохаю,
Як несила кохати нікому...
Не кохав, не благав він, гаманцем забряжчав він
І себе віддала ти старому.

Завжди ночами буде пестить він твої груди,
Лоб старечий до тебе тулити,
З твоїх щічок рум'яних, з твоїх уст полум'яних
Мед, мені заборонений, пити.

Я на конику вірнім у тумані вечірнім
Поспішаю сюди без дарунків,
Щоб тебе не обняти — щоб тобі побажати
Ночі доброї, довгих цілунків!"

А вона ще не слуха, він склонився до вуха,
Знову шепче і знову благає,
Пані вчула ту мову запальну юнакову-
І обійми йому розкриває.

Воєвода з Наумом, криті вітровим шумом,
Добули з ладівниці набої.
Відкусили зубами, протовкли шомполами,
Підіймають рушниці обоє.

"Ні! — козак промовляє.— певне, біс витворяє,
Що не стрелю на неї я, пане!
Став курок я підводить, аж воно не виходить,
Бо сльоза із очей моїх кане".

"Хлопче, годі балакать! Я навчу тебе плакать!
Піднімай-но скоріше гвинтівку,
Глянь, чи справна рушниця, порох сип на полицю
І стріляй хоч у себе, хоч в дівку!

Вище! З правого краю! Знай — я перший стріляю.
Першим в лоб хай дістане той злодій..."
Та Наум без наказу швидко випалив зразу
І потрапив у лоб — воєводі.

1827-1828